

I tromesečje

Zapadno-centralna afrička divizija

Benin

- 3 Bazilovo otkriće / 4. januar
5 Opasno putovanje / 11. januar

Kamerun

- 8 Patricijina molitva / 18. januar

Liberija

- 10 Teodor, mali misionar / 25. januar

Gana

- 13 Josifova i Marijina potraga / 1. februar
15 Dete će voditi / 8. februar

Nigerija

- 18 Gedeonov poziv / 15. februar
20 Majčini ožiljci / 2. februar

Obala Slonovače

- 22 Verna Eli-En / 1. mart

Senegal

- 25 Žan-Polova radost / 8. mart

Sijera Leone

- 28 Džoșuini ispiti / 15. mart

Togo

- 30 Dorka svedoči o svojoj veri / 22. mart

Izvori

- 33 Program za trinaestu subotu / 29. mart

Vaši darovi na delu

Pre tri godine, deo trinaestog subotnoškolskog dara za Zapadno-centralnu Afriku pomogao je u nabavljanju školskog pribora koji su naša deca podelila sa svojim prijateljima pozivajući ih u crkvu. Deca iz Zapadno-centralne Afrike se veoma zahvaljuju za vaš dar! [Vidi program za trinaestu subotu radi više informacija o ovom projektu.]

Dragi vođo subotne škole,

Ovo tromesečje prikazuje Zapadno-centralnu afričku diviziju i njene 22 zemlje koje se prostiru od zapadne obale Afrike do granica sa Sudanom, i od Mauritanije, Malija, Nigera i Čada na severu do Republike Kongo na jugu.

Više od 866 000 adventista živi na ovom prostoru, što je u proseku jedan adventista na 415 ljudi. Oni se okupljaju u 7 400 crkava i grupa rasejanih po čitavoj zapadnoj Africi.

Veliki deo severnog područja Zapadno-centralne afričke divizije je pustinja ili polu-pustinja, a guste džungle prostiru se u unutrašnjosti drugih zemalja. Moderni gradovi, uglavnom smešteni duž obale mora, dom su za milione ljudi. Još više miliona živi u kolibama od blata i slame ili jednostavnim betonskim kućama u retko naseljenim selima rasutim širom zemlje. Većina ljudi koji žive u malim selima obrađuju zemlju ili čuvaju stoku da bi se izdržavali, a mnogima je teško da uzgoje dovoljno hrane samo za svoje porodice. Život je za njih borba, zato čeznu da njihova deca imaju bolju budućnost.

Ljudi u Africi shvataju da tajna bolje budućnosti leži u obrazovanju. Ako njihova deca mogu da dobiju obrazovanje, onda će imati veću mogućnost da se izdignu iznad siromaštva i puke borbe za preživljavanje, i da idu za svojim snovima. A tamo gde škole cvetaju, cveta i crkva.

Adventistička crkva u Africi vredno radi da bi imala hristolike škole za svaki uzrast kako bi deca imala mogućnost da uče i razvijaju se, i da bi porodice napredovale. Adventistički nastavnici u stotinama adventističkih osnovnih i srednjih škola u ovom području donose nadu i svetliju budućnost đacima koji su voljni da uče.

Međutim, neke oblasti Zapadno-centralne afričke divizije nemaju adventističke škole ili imaju samo najosnovnije razrede. Deo

trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u otvaranju dve škole u najpotrebnijim područjima Benina i Senegala.

Mogućnosti

Ovog tromesečja, trinaesti subotnoškolski dar podupreće:

- osnovnu školu u Parakou, u Beninu
- osnovnu školu u Dakaru, u Senegal
- DEČJI PROJEKAT: knjige za biblioteku za nove škole u Beninu i Senegal.

1. Bazilovo otkriće

Bazil je stajao na uglu ulice omađijan predivnom pesmom koju je pevala grupa ljudi ispred njega. *Tati bi se ovo mnogo svidelo!* pomislio je. Okrenuo se i otrčao u očevu malu radnju dozivajući ga: »Tata, tata! Dođi da čuješ pesme koje neki ljudi pevaju na ulici!« Tata je odložio alat i krenuo za sinom do gužve na uglu.

Bazil živi u zemlji koja se zove Benin [*pokaži Benin na karti*]. Ima puno braće i sestara jer je njegov otac imao dve žene. Tata je bio vudu sveštenik. Vudu je jedan oblik vračanja koji je uobičajen za Benin i okolne afričke zemlje. Tata je držao vudu bogove u kući da bi zaštitio porodicu od zlih duhova koji bi mogli da ih povrede. On je obožavao bogove vode, zmija, drveća, mrtvih i đavola. U tatinoj pekari radnici su se često raspravljali oko toga koje amajlije (idoli i vradžbine) omogućavaju najbolju zaštitu od duhova.

Divna muzika

Tata i Bazil su začuli zvuke muzike pre nego što su ugledali hor. Stajali su u blizini i slušali. Zatim se pevanje zaustavilo, a dvojica

ljudi zakoračili su u veliku kadu s vodom. Jedan od njih je podigao ruku i izgovorio neke reči. Zatim je drugog zaronio u vodu! Ali pre nego što je tata uspeo da odreaguje, podigao ga je iz vode i zagrlio! Bazil i njegov otac nikada ranije nisu videli ništa slično. »Hajdemo!«, kazao je tata. »Ovo je neki čudni vudu!« Taman su mislili da krenu, ali je hor počeo da peva još jednu pesmu. Bazil je zastao.

Jedan čovek je prišao tati i pozvao ga da se vrati sledeće subote. »Svake sedmice imamo divnu muziku«, kazao mu je.

Tata se zahvalio i krenuo. »Tata«, pitao je Bazil, »mogu li ja da dođem sledeće sedmice ovde i da slušam muziku? Bila je tako divna!«

»Da, sine, možeš da se vratiš«, odgovorio je tata. »Samo nemoj da dozvoliš da te iko zaroni u tu vodu.«

Učenje o Isusu

Bazil je bio na bogoslužju sledeće sedmice. Uživao je u veselim pesmama, a dopale su mu se i priče koje je čuo o Isusu. Sedmicu za sedmicom išao je na okupljanja vraćajući se kući i govoreći svojoj porodici šta je naučio. Vremenom su njegova majka i sestre krenule s njim u crkvu.

Onda se jednog dana Bazil vratio kući iz crkve vrlo ozbiljnog lica. »Tata«, kazao je, »pastor je rekao da vudu idoli i amajlije nemaju sile sami po sebi. Kazao je njihova sila dolazi od đavola, a on nije snažan kao Isus. Ako je to istina, mi treba da obožavamo Isusa, a ne idole.«

Bazilovom starijem bratu se nije dopalo što ovi hrišćani odvlače njegovu porodicu od vudu bogova. Odlučio je da posrami pastora postavljajući mu pitanja na koja neće znati da odgovori. Tako je u subotu Bazilov brat krenuo s porodicom u crkvu. Nakon bogoslužnja postavljao je pastoru mnoga pitanja. Ovaj je odgovarao biblijskim tekstovima. Nedugo posle toga, Bazilov brat je počeo da dolazi u crkvu da bi slušao, a ne da bi postavljao pastoru trik pitanja. Jednog divnog dana, Bazilova majka, sestre i njegov brat prihvatili su Isusa kao svog Spasitelja i pridružili se adventističkoj crkvi.

Tata je kolebljivo pristao da se otarasi idola i amajlija. Vremenom je i on privatno Isusa kao gospodara svog života. Međutim, nije mogao da bude kršten jer je imao dve žene.

Iskuš enje i p obeda

Kada se Bazilova tetka razbolela, njena porodica je unajmila vudu sveštenike da je izleče, ali nije joj bilo bolje. Konačno, ona je zatražila da se tata moli za nju. Tata je molio Boga da izleči njegovu sestru i uskoro je ona bila zdrava. Počela je da dolazi u crkvu i krstila se zajedno sa svoje dvoje dece.

Ostali članovi porodice uvideli su da je hrišćanski Bog mnogo silniji od vudu bogova. Kada je tatina druga žena otišla kući u selo svojih roditelja, tata je mogao da bude kršten. Sada je cela porodica ujedinjena u Isusu jer je mladi Bazil poverovao u Njega i posvedočio im o Božjoj ljubavi.

Naši misioniski darovi pomažu ljudima širom sveta da saznaju za Isusa. Hajde da verno donosimo svoj dar svake subote.

Informativni odeljak

- Benin je mala zemlja koja leži na južnoj obali zapadne Afrike.
- Zvanični jezik Benina je francuski, ali gotovo svako govori barem još jedan lokalni jezik.
- Otprilike polovina ljudi koji žive u Beninu znaju da čitaju i pišu. U školama ima više dečaka nego devojčica i oni idu duže na školovanje od njih.
- Tri najrasprostranjenije religije u Beninu su hrišćanstvo (uglavnom katolicizam), islam i vudu, obožavanje duhova. Međutim, često ljudi koji tvrde da su hrišćani ili muslimani upražnjavaju neke vudu običaje.

2. Opasno putovanje

Jefunde je uzela sestru za ruku dok su se penjale prašnjavom stazom do autoputa. Devojčice su čekale nekoliko starije dece na ivici prometnog puta. Zatim su im se pridružile, tiho hodajući u koloni

prema svojoj školi udaljenoj oko 2 kilometra. Ne mogu da razgovaraju jer je previše bučno, pa se ne čuju zbog saobraćaja, jer gomila automobila prolazi na samo nekoliko santimetara udaljenosti od njih.

Jefunde i njena porodica živi u središnjem delu Benina. [*Pokaži Benin na karti.*] Njeni roditelji većinu dana provode brinući se za porodične njive gde uzgajaju jam, kikiriki i druge useve od kojih se hrane. Oni su srećni što njihova deca mogu da pohađaju školu i da krče sebi put prema boljem životu u budućnosti. Međutim, oni se brinu za njihovu sigurnost jer deca hodaju opasnim putem.

Opasno putovanje

Deca pažljivo koračaju ivicom pločnika na jednom od najprometnijih autoputeva u zemlji. Automobili i motori trube dok pretiču sporija vozila. Veliki kamioni, natovareni gomilom pamuka vezanog ceradom, proleću pored dece zasipajući ih gomilom prašine i preteći da ih oduvaju s puta. Deca spuštaju glave kako im prašina ne bi ušla u oči, i prate svaki svoj korak da ne bi pali sa uzane bankine u duboki jarak duž puta.

Hrabro koračaju napred, a kako se spuštaju s puta i približavaju sigurnosti škole, počinju da trče. Otrėsaju prašinu sa sebe i stres od putovanja pre nego što počnu časovi. U daljini se sirene prolamaju kroz vazduh, a decu prolazi jeza. Sirene obične znače nesreću na uzanom autoputu.

Zvono poziva decu na čas koja se guraju da bi sela u prepunu učionicu. Državna škola je jedina škola u tom regionu.

Poslepodne deca u koloni izlaze iz škole i kreću istim autoputem, izbegavajući automobile, motore i kamione dok pešače prema kući. Kako se Jefunde i njena sestra približavaju kući, mašu svojim školskim drugaricama u znak otpozdrava i trče prema svojoj maloj kući s limenim krovom. Skidaju uniforme i oblače radnu odeću, a zatim žure prema polju na kom radi njihova majka. Ona daje Jefundi njenog malog brata da se igra s njim. Bez bebe na leđima, majka može da završi okopavanje jama pre večere.

Velike novosti

Otac je došao s polja i oprao ruke i lice. Delovao je umorno, ali mu je osmeh naborao suncem opaljeno lice. »Kada sam čuo sirenu ovog jutra«, rekao je postajući ozbiljan, »zabrinuo sam se za vas.«

»Mi smo dobro, tata«, kazala je Jefunde. »Pažljive smo.«

Dok su večerali, otac je izjavio da je poglavar sela odlučio da pozove adventističke hrišćane kako bi izgradili novu seosku školu na njegovoj zemlji.

»To je divno«, kazala je majka. »Uskoro naša deca neće morati da idu autoputem da bi stigli do škole.«

»Biće to velika škola«, kazao je otac skrivajući ushićenje. »Imaće i struju, pa ćemo moći da se okupljamo tamo i uveče.«

Posmatranje izgradnje škole

Uskoro ushićenje raste i u čitavoj okolini dok ljudi označavaju prostor gradilišta i kopaju duboke šance u zemlji za kamene temeljce. Kako rad na školi napreduje, sve više i više ljudi priča o hrišćanima koji se nalaze među njima i čija crkva gradi novu školu.

»To su dobri ljudi«, kaže jedan čovek. »Kada je moj sin bio bolestan, njihovi vernici su se molili za njega.« Drugi pričaju ono što znaju. Samo nekoliko seljana su hrišćani, ali oni poštuju vernike koji se okupljaju u maloj adventističkoj crkvi nedaleko od glavnog puta. Seljani su radosni što su adventisti odabrali njihovo selo da u njemu izgrade prvu adventističku školu u Beninu.

Naš trinaesti subotnoškolski dar pomoći će da se izgradi adventistička škola kako bi Jefunde i druga deca mogli da je pohađaju. Hajde da štedimo novac da bi ova deca imala bezbednu školu gde će moći da saznaju koliko ih Bog voli.

Misionski odeljak

- Kada dete ide u školu, cela porodica ima blagoslova od toga. Deca često podučavaju svoje roditelje onom što su naučila u školi. Kada deca nauče da vole i slede Isusa, cele

njihove porodice mogu da saznaju ko je Isus.

- Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će da se izgradi škola u središtu Benina, u maloj zemlji sa manje od 6 000 vernika.
- Za više informacija o ovom projektu i ostalim aktivnostima u Beninu, gledajte DVD Adventistička misija.

3. Patricijina molitva

Patricija živi u centralnom delu Kameruna. [*Pokaži Kamerun na karti.*] Ona je u mnogo čemu nalik na druge devojčice. Voli da preskače vijaču i da priča s drugaricama. Ali ne neki način je drugačija od ostale dece. Ona ima virus HIV, ozbiljnu bolest od koje joj je često veoma loše. Patricija zna da će možda umreti. Njena majka je umrla od AIDS-a, bolesti povezane sa HIV-om.

Težak život

Kada joj je majka umrla, Patricija je otišla da živi sa bakom. Otac nije mogao da joj plati školarinu za adventističku školu, pa je poslao Patriciju u državnu školu nedaleko od njihove kuće.

Međutim, deca iz njene nove škole ružno su se ponašala prema njoj zato što je bolesna. Odbili su da se igraju, pa čak i da pričaju s njom. Patricija je preklinjala oca da joj dozvoli da ide u adventističku školu. »Molim te, tata«, kazala je. »Učitelji i deca u adventističkoj školi me ne ismevaju. Oni se mole za mene. Molim te, molim te pusti me da idem u adventističku školu.«

Konačno je otac dozvolio Patriciji da se vrati u adventističku školu. »Mnogo volim svoju školu«, kaže ona. »Kada mi je dobro, ja sam samo jedna od dece u razredu. A kada mi je loše, nastavnici i deca mi pomažu.«

Patricijin otac ne može uvek da plati njeno školovanje. Zato se ona moli Bogu da On nađe način za njen ostanak u školi.

Dobro naučene lekcije

Patricija uživa da ide i u subotnu školu. Voli biblijske priče. »Moja omiljena priča je o Mojsiju«, kaže ona. »Kada se rodio, sakrili su ga u kopicu i spustili u reku. Faraonova kćerka ga je tamo pronašla i usvojila ga kao sina. Bog je izbavio Mojsija od smrti jer se njegova majka molila za njega.

Bog je jako voleo Mojsija«, kaže Patricija s osmehom. »On je dao Mojsiju poseban zadatak koji treba da obavi. Ja znam da Bog voli i mene i da sprema naročiti zadatak i za mene. On me može upotrebiti da dovedem ljude Isusu. Ne znam kako će to uraditi, ali znam da hoće.«

Naš posao za Isusa

Patricija želi da deca budu sigurna u to da čak i kada imaju probleme u životu – ako su siromašni, bolesni ili imaju druge nevolje – Bog je s njima i pomoći će im. »Verujte Bogu i slavite Ga«, kaže ona. »Budite poslušni svojim nastavnicima i roditeljima. Šta god radite, radite to kao Isusu. Na taj način će drugi znati da Isus stanuje u vašem srcu.«

Patricija zna da Bog nije kriv za njenu bolest, ali On je može upotrebiti kako bi pomogao drugim ljudima da nauče da više vole druge i budu ljubazni jedni prema drugima. To je jedna od uloga svetionika. Još jedan način da budemo Isuosvi svetionici je davanje naših misionarskih darova svake sedmice. Naši darovi pomažu izgradnju škola kao što je Patricijina. Na taj način više dece saznaje kako da zavole Boga i služe Mu.

Informativni odeljak

- Kamerun leži na Atlantskom okeanu vrlo blizu ekvatora. Ima tropsku klimu.
- Mnoge vrste divljih životinja žive u džunglama i na ravninama Kameruna, uključujući majmune, šimpanze, gorile, antilope, lavove, slonove i razne vrste ptica i zmija.
- Većina ljudi u Kamerunu govori lokalnim dijalektom, ali zvanični jezici su engleski i francuski.

AKTIVNOST

Hajde da pričamo na francuskom jeziku

Francuski i engleski su zvanični jezici u Kamerunu. Naglašeni slogovi napisani su velikim slovom.

Fraza	Izgovor
Subotni blagoslov	bon SA-ba
Dobar dan	bon-ŽUR
Molim te	sil-ti*-PLE
Hvala	mer-SI
Da	ui
Ne	no
Doviđenja	o-r -VUAR

*Usta se nameste za U, a izgovori se I.

4. Teodor, mali misionar

Teodor ima samo 8 godina, ali je već misionar. Živi u Liberiji [*po-kaži Liberiju na karti*].

Sticanje prijatelja

Teodorova porodica otvorila je vrata svog doma mladim ljudima. Dva tinejdžera koji žive predaleko od jedne pristojne škole došli su u Teodorov dom da u njemu žive dok ne završe školu. A onda je Amos, još jedan tinejdžer, došao da poseti jednog od njih. Amosovi roditelji žive nekoliko kilometara odatle, pa on nije često bio sa njima. Uvek se radovao kada ga je Teodorova majka pozivala da ostane na večeri.

Amos je nekoliko godina stariji od Teodora, ali njih dvojica su uživali u druženju i uskoro su postali dobri prijatelji. Jednog dana Teodor je rekao svojim roditeljima da želi da usvoji Amosa da mu bude stariji brat.

Kad je Teodor čuo da Amos ne ide u crkvu, pozvao ga je da im se pridruži u subotu. »Naravno, ići ću s tobom«, brzo je pristao Amos. Došao je kod Teodora još u petak da ne bi zakasnio u subotu za crkvu. Video je da porodica čisti i kuva za subotu. Pridružio im se. Prao je podove, pomagao u kuvanju, a čak je prao i odeću! Svi su zajedno radili da bi se pripremili za subotu.

Teodorov plan

Amos nije uvek mogao da ide u crkvu s ovom porodicom. Nekim vikendima je morao da radi, a drugim da poseti roditelje u selu i uzme nešto hrane. Kada je Teodor to čuo, zamolio je majku da oni hrane Amosa kako ne bi propuštao crkvu da bi išao kući.

Kada je crkva održavala evangelizaciju, Teodor je pozvao Amosa da dođe. Nakon toga ga je pitao kako mu se dopalo. Amos se nasmešio i rekao: »Mnogo mi se dopalo i ako me ne pozoveš i sutra, ja ću ipak doći.« Sledeće večeri Amos je došao ranije kako bi mogao da večera s porodicom pre predavanja.

Amos je dolazio svake večeri. Išao je i na kršteničke časove nakon evangelizacija, i kada je pastor izjavio da će biti krštenje na reci, Amos se pridružio novim vernicima. Na reci je stajao Teodor, uzbuđen što posmatra Amosovo krštenje. Toliko je bio srećan da je mislio da će mu srce iskočiti iz grudi. »Osećao sam se kao da se moj stariji brat krštava. Sada smo Amos i ja braća u Hristu.«

Budi misionar

»Otac kaže da sam ja misionar«, kaže Teodor, »jer sam pozvao Amosa da dođe Isusu. I vi možete biti misionari«, dodaje on. »Samo pričajte svojim prijateljima o Isusu i pozovite ih da pođu s vama u crkvu.«

Teodor je u pravu, dečaci i devojčice. Hajde da svako od nas nađe prijatelja za Isusa ove sedmice. Još jedan od načina da budemo misionari je donošenjem darova svake subote. Tako ćete pomoći nekome negde da čuje za Isusa.

Informativni odeljak

- Liberija leži na zapadnoj obali Afrike. Klima je vruća, ima kišnu sezonu i suhu sezonu za vreme koje duvaju jaki vetrovi širom cele zemlje.
- Liberiju je nasledio veliki broj nekadašnjih robova iz Severne Amerike. Primarni jezik obrazovanja i vlasti je engleski, ali većina ljudi govori barem još jedan od 30 domorodačkih jezika.
- Liberija pati od siromaštva delom zbog dugačkih građanskih ratova koji su mučili zemlju više od 20 godina, remećići obrazovanje i ljude.

AKTIVNOST

Napravi fufu

Fufu je tradicionalna hrana u zapadnoj Africi. Uglavnom se pravi od kasave, jama ili nekog drugog skrobastog povrća, a priprema fufua podrazumeva intenzivni rad. Međutim, recept koji sledi je jednostavna zamena da bi deca iskusila šta je fufu, ali bez tolikog posla.

½ šolje krompira u prahu

4 šolje vode

Umešajte krompir u polovini vode u maloj šerpi i mešajte dok se ne pretvori u kašu. Neka se kuva na umerenoj vatri uz povremeno mešanje. Tokom kuvanja dodajte ostatak vode dok smesa ne postane čvrsta i gnjecava. Kuvajte pet minuta i mešajte da se ne bi zalepilo za šerpu. Ostavite da se ohladi, a zatim servirajte svakom detetu jednu kašiku fufua u tanjiru. Neka oblikuju loptu oko 2,5cm u prečniku, a zatim neka pritisnu loptu palcem da bi napravili udubljenje.

Fufu se obično jede sa zesti sosom (on se pravi od majoneza, kečapa, rena i aleve paprike), ali ako vreme ne dozvoljava, servirajte sa gotovim sosom za špagete u koji deca mogu umakati svoje fufu

loptice i zatim ih ubaciti u usta.

5. Josifova i Marijina potraga

Josif i Marija žive u siromašnom susedstvu u glavnom gradu Gane. [*Pokaži Ganu na karti.*] Kada je Josif bio dovoljno veliki da krene u školu, njegovi roditelji su ga poslali u obližnju adventističku školu jer su želeli da dobije dobro obrazovanje.

Josif je voleo svoju novu školu i kada je saznao da deca subotom idu u subotnu školu, i on je želeo da ide. Majka ga je vodila u crkvu jer joj je to bilo usput do posla.

Avanture s Bogom

Josifu se mnogo dopala subotna škola. Sviđalo mu se kako su njegove učiteljice učinile biblijske lekcije tako zanimljivim. Kada je majka došla po njega tog kasnog subotnog popodneva, sve vreme je uzbuđeno brbljao o onome što je naučio tog dana.

Josif je pozvao svoje roditelje da pođu s njim u crkvu, ali oni su rekli da moraju da rade, pa je Josif išao sam. Osetio se usamljenom kada je video da njegovi prijatelji sede sa svojim roditeljima. »Molim vas, mama i tata«, preklinjao bi, »hajdemo zajedno u crkvu.«

Josif se pridružio Avanturistima koji su se okupljali subotom popodne. Kad god su imali neki poseban program, Josif je pozivao roditelje. Međutim, oni su uvek morali da rade, pa je on išao sam.

»Ni ja neću da idem«

Kada je Josifova sestra Marija napunila tri godine, on je počeo da je vodi u crkvu. Majka je pratila decu do crkve i vraćala se po njih kasno poslepodne. Onda je Marija počela da preklinje majku da ide s njom u crkvu.

Kada je Marija imala pet godina, ponovo je počela da moli majku da ostane u crkvi. Opet je majka rekla da mora da radi. »U redu«, rekla je Marija, »ako ti nećeš da ideš u crkvu, onda neću ni ja.« Marijine reči su pogodile majku. Ona je pokušala da urazumi Mariju

govoreći: »Ako ja budem išla s vama u crkvu, šta ćete jesti? Moram da radim subotom da biste imali hranu za ostatak sedmice.« Ali Marija je nastavila da moli majku da dođe u crkvu.

Marija i Josif nisu bili jedini koji su pozivali majku i oca u crkvu. Vernici su često posećivali porodicu i pozivali roditelje da dođu. Ali oni i dalje nisu dolazili.

Onda je jednog dana nakon novog preklinjanja otac kazao da će ići u crkvu. Marija i Josif bili su oduševljeni! Kada su stigli u crkvu. Josif je upoznao oca sa mnogim vernicima. Deca su sedela u crkvi pored njega. Starešine su ga toplo pozdravile, jer su toliko pokušavali da ga privole da dođe.

Otac se vratio sledeće sedmice, ali posle toga mu je šef rekao da mora da dođe naredne subote na posao. Deca su ponovo pitala majku da ide s njima, ali ona se nije odazvala.

Mamino iznenađenje

Onda je jednog petka majka rekla deci: »Sutra ću ići s vama u crkvu.« Marija i Josif bili su zapanjeni. Da li je majka to stvarno mislila? Hoće li zaista krenuti? Ili će ih samo ostaviti u crkvi na putu za posao?

U subotu ujutro majka je pomogla deci da se spreme za crkvu. Zatim je obukla najbolju haljinu koju je imala i krenula s njima. Dok su se približavali crkvi, majka je, umesto otpozdrava, ušla u crkveno dvorište s njima.

Marija je bila toliko srećna da je odbila da ostavi majku za vreme subotne škole. A Josif je nekoliko puta napuštao svoj subotnoškolski razred i ulazio u crkvu da proveri da li je majka još uvek tu.

Majka je shvatila da joj je nedostajalo proslavljanje Boga. Nastavila je da dolazi s decom u crkvu. Jednog dana je uvidela da kada je prestala da radi subotom, Bog ju je blagoslovio i dao joj istu sumu novca na poslu tokom pet dana, kao kada je zarađivala radeći šest dana.

Sada se majka pridružila deci u molitvi za oca. Hajde da se i mi molimo da on preda svoje srce Bogu. Znamo da Isus želi da cele porodice budu zajedno na nebu.

Naš misionski dar pruža podršku školama kao što je Marijina i Josifova. Tamo mnoga deca prvi put saznaju da ih Isus voli i da želi da zauvek bude njihov prijatelj.

Misionski odeljak

- Ljudi iz Gane pripadaju mnogim različitim religijama. Oko 24 procenata (što je svaka četvrta osoba) slede tradicionalna verovanja koja mogu uključiti obožavanje predaka i vraćanje. Oko 20 procenata (svaka peta osoba) sledi islam, i gotovo isto toliko je i protestantskih hrišćana. Neke hrišćanske crkve kombinuju veru u Boga i veru u tradicionalne religije.
- U Gani živi skoro 400 000 adventista. To znači da je u proseku svaka 66. osoba adventista. Molite se da vernici u Gani pomognu svojim prijateljima i susedima da shvate koliko je važno obožavati samo Boga, a ne idole ili pretke.

6. Dete će voditi

Naša današnja priča dolazi iz Gane [*pokaži na karti*].

Ama i Advoja

Ama je imala 9 godina kada je njen otac dobio novi posao i preselio se u severni deo Gane. Majka je morala da ostane u njihovom prethodnom gradu još nekoliko meseci.

Ama je tiha devojičica i ona se pitala hoće li imati prijatelje u svojoj novoj školi. Taada je upoznala Advoju, drugaricu iz razreda koja je želela da bude njen prijatelj. Advoja je često pričala o Bogu. Jednog dana pozvala je Amu da dođe kod nje kući na večerenje bogoslužnje. Amin otac joj je dao dozvolu za to. Ama je pažljivo slušala dok su Advoja i njeni prijatelji čitali biblijsku priču i pevali pesme o Isusu. Onda je pognula glavu dok se porodica molila.

Ama je uživala na porodičnom bogosluženju kod svoje drugarice i pitala da li može ponovo da dođe. »Dođi kad god poželiš«, kazala je Advojina majka. Ama se pridruživala porodičnom bogosluženju kad god je mogla. Čeznula je da i njena porodica proslavlja Boga kao što je to činila Advojina.

Ama je saznala da je Advoja adventista. Njena porodica održavala je bogoslužnja kod kuće jer u gradu nema adventističke crkve. Ama je počela i sebe da smatra adventistom.

Majčini prigovori

Kada je Amina majka stigla u novu kuću, pokušala je da spreči Amu da ide na bogoslužnja kod drugarice. Ama je ispričala Advojinoj porodici o majčinom neodobravanju. »Moramo da se molimo Bogu da otvori srce tvojoj majci kako bi mogla da nastaviš sa dolascima«, kazala je Advoja. »I ti treba da se moliš za svoju porodicu. Bog može promeniti njihova srca ako se moliš za to.«

Ama se molila da joj Bog pomogne da bude dobra hrišćanka kako bi joj majka dozvolila da ide na bogoslužnja Advojine porodice.

Sastanci pod šatorom

Jednog dana je u grad došao adventistički pastor da drži posebna predavanja. Ama se nadala da će njena porodica ići na ta predavanja i da će uvideti da adventisti nisu čudni ljudi. Majka i sestra su krenule s njom na tu evangelizaciju. Slušale su propovedi i pevale pesme. Po završetku evangelizacije, majka se nije protivila kada su Amine sestre zatražile da budu krštene. Ama je bila oduševljena. Ali još srećnija je bila kada je njena majka kazala pastoru da i sama želi da se krsti.

Ama je srećna što joj je Bog dao posebnu prijateljicu u njenom novom gradu. Srećna je što ju je Advoja pozvala na bogoslužnje sa svojom porodicom. Ali naročito je zahvalna Bogu što je uslišio njene molitve i vodio njenu najku i sestre do odluke da prihvate Isusa kao svog Spasitelja i da dolaze na bogoslužnja Advojine porodice. Sada se Ama, njena majka i sestre mole da i otac i brat uskoro predaju

svoja srca Hristu. Tada će porodica biti ujedinjena u svojoj veri.

Naši misioniski darovi pomažu u širenju poruke da Isus voli sve ljude i da želi da Ga zajedno proslavljamo. Hajde da se molimo da se Amina porodica vrlo brzo ujedini u Božjoj ljubavi.

[Završite molitvom.]

Informativni odeljak

- Gana leži na Atlantskom okeanu između Obale Slonovače i Togo. Ima više od 25 miliona stanovnika i jedna je od najgušće naseljenih afričkih zemalja.
- Oko polovine Ganaca obrađuje zemlju da bi se prehranili.
- U Gani ima preko 100 različitih etničkih i jezičkih grupa. Ljudi su naporno radili da bi živeli zajedno u miru.
- Najrasprostranjeniji govorni afrički jezik u Gani je akanski.

AKTIVNOST

Hajde da pričamo na akanskom jeziku

Akanskim jezikom govore Ašanti ljudi u centralnom delu Gane.

Fraze

Subotni blagoslov

Dobrodošli

Molim vas

Hvala

Da

Ne

Izgovor

hoMIda pa

akVAaba

mi-pa vu-čo

mida vu aSI

Aani

DAbi

7. Gedeonov poziv

Današnja priča dolazi iz Nigerije. [*Pokaži Nigeriju na karti.*]

Gedeon ima 9 godina. Živi u Lagosu, najvećem gradu Nigerije. On želi da bude pastor kad odraste, ali već sada svedoči drugima o svojoj veri.

Gedeonova vesela družina

Gedeon voli da propoveda i da peva o Isusu. Naučio je svoje drugare iz komšiluka pesme i biblijske priče, pa dečaci zajedno posećuju susede da bi im pevali i pričali biblijske priče koje su naučili od Gedeona. On im je pričao o Davidu, Samsonu, Danilu i Isusu. Ponekad ljudi zamole decu da ostanu i pričaju im još, a kada dođe vreme za polazak kući, deca nude da ih posete ponovo i većina ljudi se tome obraduje. »Svi volimo da radimo ovo«, kaže Gedeon.

Jednog dana dana Gedeon i njegovi prijatelji posetili su Jumoke, ženu koja živi nedaleko od njih. Pevali su joj pesme, a onda joj je Gedeon ispričao priču o Samsonu. Dopalo joj se to, pa joj je Gedeon pričao još, a i deca su pevala dok nije došlo vreme da krenu nazad. Ona ih je pozvala da dođu ponovo, i obećali su da hoće.

Sutradan se četvoro dece vratilo kod Jumoke, opet su joj pevali i pričali priče. Kada je trebalo da krenu, Jumoke je želele da dođu i naredni dan, ali su deca morala da idu u školu pa nisu mogla.

Poziv

Prošlo je nekoliko dana od poslednje posete Jumoki. Gedeon se izvinio što nije mogao ranije da dođe. Njih dvoje su seli da pričaju. »Rekao sam joj koliko je Isus voli«, kazao je Gedeon. »A kada je ona rekla koliko voli biblijske priče, pozvao sam je da pođe sa mnom u crkvu da čuje još mnogo priča.«

»Volela bih da dođem«, odgovorila je Jumoke. Gedeon joj je rekao da će zamoliti svoje roditelje da je odvedu sledeće subote u crkvu. Ona se nasmešila i rekla da će doći.

Gedeon je požurio kući i pronaša majku kako meša pirinač koji

je pravila za večeru. »Mama«, uzviknuo je, »Jumoke želi da krene s nama u crkvu ove subote! Možemo li da je povedemo?«

Mama se nasmešila. »To je divno. Hajde da pitamo tatu kada dođe kući.«

Kad je tata stigao, saslušao je Gedeonovu molbu i delovao zamišljeno za trenutak. »Da, mislim da možemo da napravimo mesta za nju u našem autu.«, rekao je. Sjaj u njegovim očima pokazao je Gedeonu da je tata srećan.

Subotni posetilac

U subotu ujutro Gedeon je otišao kod Jumoke i doveo je do svoje kuće gde je porodica čekala kod auta.

Imali su divno bogoslužjenje u svojoj maloj crkvi. Na putu do kuće Jumoke je zahvalila Gedeonu i njegovim roditeljima što su je vodili sa sobom. »Hoćete li doći i sledeće sedmice?«, upitao ju je Gedeon. Odgovorila je da će se potruditi. Od tada Jumoke je došla nekoliko puta u crkvu. Muž joj ne dozvoljava da dolazi stalno, ali ona voli da proslavlja Boga sa Gedeonovom porodicom kad god može.

Gedeon i njegovi prijatelji i dalje idu kod Jumoke da joj pevaju i pričaju iz Biblije. On želi da se i mi molimo za Jumokinog supruga, da joj dozvoli da dolazi u crkvu, a da i sam poželi da krene s njom.

Biti misionar

Dečaci i devojčice, Gedeon je misionar u svom susedstvu. I vi možete biti misionari tako što ćete ljudima koje poznajete kazati da ih Bog voli. A kada donosite svoje misionarske darove u subotnu školu, vi pomažete ljudima u zemljama blizu i daleko od vas da uče o Isusu. Hajde da se molimo za Jumoke i njenu porodicu, da ih Bog vodi ka odluci da zavole Isusa, i za svu decu i odrasle širom sveta koji će čuti za Isusa zahvaljujući našem misionarskom daru.

[Završite molitvom.]

Misionski odeljak

- Nigerija broji stanovništvo od oko 170 miliona ljudi, što je čini najnaseljenijom zemljom u Africi.
- Oko 278 000 adventista živi u Nigeriji. To je u proseku jedan adventista na 612 ljudi.
- Nigerija ima mnogo osnovnih i srednjih adventističkih škola, kao i univerzitet Babkok gde se školuje gotovo 12000 studenata. Mnogi đaci iz adventističkih škola ne potiču iz adventističkih – čak ni hrišćanskih – domova. Škole su super mesto na kom decu i njihove porodice možemo približiti Isusu.

8. Majčini ožiljci

Današnja priča dolazi iz Nigerije [*pokaži Nigeriju na karti*].

»Vatra! Vatra!«, vikali su susedi, dajući Adovoj majci znak za uzbunu da je njena mala slamnata kuća u požaru. Plamen je kuljao s krova i zidova, a dim je ispunio celu kolibu. Majka je uspela da pobegne, ali je tada shvatila da je njena beba i dalje u kući. Ne obazirući se na plamen i gusti dim koji je kuljao na pragu kuće, utrčala je unutra da spasi svoju bebu.

Susedi su zadržali dah dok su sekunde prolazile, a plamen postajao sve strašniji. Konačno je majka istrčala iz kolibe koja je gorela držeći u naručju svog malenog dečaka. On je sada bio na sigurnom, ali je majka zadobila opektoine na rukama i licu. Vremenom su njene rane zacelile, ali na nekada lepom licu zauvek su ostali ožiljci od požara.

Ado raste

Ado je izrastao u snažnog dečaka. Primetio je da lice njegove majke ne izgleda kao lica drugih majki, ali nije je pitao zašto. Neko mu

je ispričao priču kako ga je majka spasila od vatre kad je bio beba, ali on nije uviđao da su ožiljci na njenom licu tu zbog njene ljubavi prema njemu.

Jednog dana dok se igrao sa svojim drugarima, neko se rugao licu njegove majke. Dečaci su se smejali, ali je Ado otrčao kući kako oni ne bi videli suze u njegovim očima.

Šta se dogodilo?

Ado je požurio u kolibu i seo. Kada je majka ušla unutra, videla je svog uobičajeno živahnog dečaka kako mirno sedi. »Šta nije u redu, sine moj?«, upitala je.

Ado je razmislio za trenutak, a onda upitao: »Mama, šta se desilo s tvojim licem?«

»Zašto pitaš, sine?«, rekla je stegnuto, ali pokušavajući da bude mirna.

»Dečaci – jedan od njih, rekao je drugom da je ružan, kao Adova majka«, izbrbljao je Ado. »Šta ti se desilo s licem?«

Maka je ćutala za trenutak, a onda ustala i otišla do svoje fioke iz koje je nešto izvadila. Dala je to Adu. Bila je to fotografija divne mlade žene. Ado je proučavao sliku, a zatim gledao u majku. »Da li si ovo ti?«, upitao je.

»Da. Slikano je pre požara.« Ado je znao za požar. Znao je da ga je majka izvukla iz kreveta i spasila mu život. Ali nije razmišljao koliko ju je koštao taj nesebičan čin.

Ado je ustao i zagrlio majku. Sada je shvatio. Njegova majka rizikovala je sve zbog njega. Da nije bilo njenog nesebičnog dela, on bi sigurno poginuo u tom požaru. Ponovo je pogledao majčino lice. Nije više video ožiljke i bore. Bilo je predivno; bilo je to lice ljubavi.

Ado je čvrsto stegao majku. »Za mene, ti si prelepa – još lepša nego na ovoj slici.«

Isusovi ožiljci

Dečaci i devojčice, i Isus nas voli. On nas toliko voli da svakodnevno nosi ožiljke od onog dana kada je spasio tebe, mene i svakog

čoveka u ovom svetu od vatre greha. On ima ožiljke na rukama, na nogama, na boku gde su Ga proboli mačem. Verovatno ima i na leđima i na glavi. Isus je mogao da ode nazad svom nebeskom Ocu i da ne umre za nas, ali toliko nas je voleo da nije mogao da zamisli da provede večnost bez nas. On je znao da ako ne umre za nas, mi ćemo svi umreti bez Njega.

Kada Ado vido ožiljke svoje majke, on se priseti koliko mnogo ga majka voli. A kada mi razmišljamo o Isusovim ožiljcima, sećamo se Isusove ljubavi za nas. Možemo Mu reći hvala davanjem darova za misiju svake sedmice kako bi sve više ljudi širom sveta saznalo šta je Isus učinio za njih. Onda ćemo svi zajedno moći da kažemo Isusu hvala. Ja želim da to učinim, a ti?

[Završite molitvom.]

Informativni odeljak

- Nigerija leži duž Atlantskog okeana u zapadnom delu Afrike. To je najnaseljenija zemlja u Africi, a sedma po naseljenosti u svetu.
- Više od 500 etničkih grupa živi u Nigeriji, i svaka ima svoj jezik. Engleski je zvanični jezik vlasti i obrazovanja.
- Oko 40% nigerijske populacije su hrišćani (uglavnom u južnim i centralnim delovima zemlje), a polovina su muslimani (uglavnom na severu).
- Nigerija ima najveće izvore ulja i drugih prirodnih resursa, što joj pomaže da bude finansijski jaka.

9. Verna Eli-En

Danas idemo u najveći grad Obale Slonovače *[pokaži na karti]*. Tamo živi desetogodišnja Eli-En. Ne tako davno, ona se suočila sa velikim iskušenjem.

Sve je krenulo jednog jutra za doručkom. Dok je Eli-En jela bareni pirinač sa malo šećera na vrhu, majka je pitala: »Ispiti ti počinju danas, zar ne?«

»Da«, odgovorila je Eli-En. »Vredno sam učila, ali znam da će testovi biti teški. Nastavnica nam je rekla da će doći ljudi iz vlasti kako bi bili sigurno da niko ne vara.«

»Daj sve od sebe«, odgovorila je majka. »Tvoj ujak i ja ćemo biti u blizini škole i molićemo se ceo dan dok si na ispitima.«

»Hvala ti«, kazala je Eli-En. »Radovaće me saznanje da si blizu. Kada budemo imali pauzu između ispita, moći ću da dotrčim da ti javim kako mi ide.«

Dok su Eli-Enina majka i ujak pešačili s njom do škole tog jutra, ohrabрили su je Božjim obećanjima. »Uradićeš dobro, Eli-En«, rekao je ujak. »Zamolimo Isusa da ti pomogne da se setiš onoga što si učila cele godine.«

Ispit

Eli-En se pozdravila s majkom i ujakom i ušla u školsko dvorište. Zaustavila se kod vrata i okrenula da im mahne. *Isuse, pomoz mi da danas uradim najbolje što mogu, Tvog imena radi*, molila se u sebi.

Kada se oglasilo školsko zvono, deca su sela i slušala nastavniciina uputstva. Kada je rekla: »Sad!«, deca su počela da popunjavaju ispit. Državni inspektori prolazili su prostorijom proveravajući da li neko ima »puškice«.

Mala pomoć

Jedan od inspektora zaustavio se pored Eli-Enine klupe. »Pogrešno si napisala tu reč«, šapnuo joj je. Onda je počeo da joj diktira kako da je ispravno napiše.

Eli-En je iznenađeno pogledala inspektora. »Neću nikom reći«, kazao je.

»Ne, hvala, gospodine«, odgovorila je Eli-En. »Ne želim da varam. Božjom milošću radije bih da padnem na ovom ispitu nego da varam!«

Ispitivač se namrštio i prošao dalje. *Nadam se da se neće naljutiti na mene i oboriti me*, pomislila je Eli-En. *Ali znam da sam uradila ono što je ispravno!*

Kada se ispit završio, nastavnica je pustila decu napolje da izađu na kratku pauzu. Eli-En je otrčala kod majke i ujaka koji su sedeli u hladu ispod jednog drveta. »Baš mi je drago što je jedan završen!«, uskliknula je Eli-En.

»Je l' stvarno bio težak?«, upitala je majka.

»Jeste«, priznala je Eli-En. »Pogrešno sam napisala jednu tešku reč i jedan od inspektora mi je rekao kako da je napišem. Ja sam mu rekla da ću radije da padnem nego da varam. Mislim da nije bio baš srećan mojim odgovorom.«

»Ispravno si postupila«, rekao joj je ujak.

»Ne brini, dušo«, uveravala ju je majka, »Bog će blagosloviti tvoje poštenje.«

»Nadam se da si u pravu«, kazala je Eli-En dok se vraćala nazad na sledeći ispit.

Rezultati

Nekoliko dana kasnije stigli su rezultati. Eli-En je položila ispite. Vrisnula je od radosti i pljesnula rukama.

»Ne samo da si prošla«, rekla je majka, »nego si dobila i visoke ocele! Bog je nagradio tvoju vernost.«

»Želim da se zahvalim Isusu što mi je pomogao da uspešno prođem«, predložila je Eli-En.

Eli-En i majka su klekle. »Dragi Isuse«, kazala je majka, »hvala Ti što si pomogao Eli-En na ispitima. Hvala Ti što si joj pomogao da uradi ispravnu stvar kada ju je inspektor iskušao da vara.« I Eli-En se zahvalila Bogu što joj je pomogao tokom ispita. Majka je zatim zagrlila Eli-En i prošaputala: »Tako sam ponosna na tebe, a znam da je i Isus.«

Dečaci i devojčice, mi možemo biti svetionici za Isusa u svemu što govorimo i radimo. Možemo biti ljubazni kada neko kaže nešto ružno. Možemo biti vedri i nasmejani čak i kad se ne osećamo tako. Možemo drugima govoriti o Božjoj ljubavi, a možemo dati i naše

misionske darove kako bi deca i odrasli širom sveta saznali da ih Isus voli i da želi da predaju svoja srca Njemu. Hajde da sada priložimo svoj dar i pomolimo se za ljude u Zapadno-centralnoj Africi koji treba da čuju da Isus zaista brine za njih.

[Završite molitvom.]

Informativni odeljak

- U ovoj zemlji slonovi su jedno vreme bili ubijani, a njihove kljove prodavane za velike sume novca.
- Francuski je zvanični jezik u Obali Slonovače.
- Stanovnici ove zemlje pripadnici su tri religije: islama (uglavnom u severnom delu zemlje), hrišćanstva (na jugu) i animizma, obožavanja životinja i biljaka za koje ljudi veruju da ih obuzimaju duhovi.

10. Žan-Polova radost

Današnja priča dolazi iz Senegala, sa daleke obale na zapadu Afrike. *[Pokaži Senegal na karti.]*

Žan-Pol živi u Dakaru, glavnom i najvećem gradu Senegala.

Žalosni Žan-Pol

Žan-Pol je bio je žalostan i usamljen. Želeo je da se sprijatelji s drugom decom, ali ona su ga izbegavala ili se ponašala kao da ga ne vide. Odmor je bio najteži deo dana za Žan-Pola. Deca su često igrala fudbal, njegovu omiljenu igru. Ali njega nisu pozvali da im se pridruži. Vidite, Žan-Pol je bolovao od poliovirusa od kog su mu noge jako oslabile, pa sada ne može da hoda, već mora da bude u kolicima da bi se kretao.

Žan-Polovi roditelji bili su takođe zabrinuti. Škola u koju je on išao nije želela da ga zadrži kao đaka. »Ne možemo da ispunimo Žan-Polove potrebe ovde«, objasnio je direktor. »Mi imamo stepenice, a on ne može da se popne uz njih.«

Žan-Polovi roditelji išli su u nekoliko škola u gradu, ali kada bi direktori škola saznali da je Žan-Pol u kolicima, govorili bi da nemaju uslove za takvog đaka.

Pronalaženje škole

Onda im je neko predložio malu adventističku školu u gradu. Možda bi Žan-Pol tamo mogao da ide. Roditelji su se odvezli do škole. Nije bila tako lepa kao ostale koje su posetili, ali ih je direktor dočekaao s dobrodošlicom i pokazao im trosobnu osnovnu školu.

Kada su se Žan-Polovi roditelji vratili u njegovu kancelariju, pogledali su se, a zatim okrenuli prema direktoru. »Naš sin je bistar«, kazao je Žan-Polov otac. »Ali on... on ne može da hoda. Ima poliovirus i u kolicima je.« Zatim su čekali izraz direktorovog lica na kom će videti odbijanje, ali umesto toga on se nasmešio.

»Da li biste voleli da dovedete sina u školu da upozna decu?«, upitao je direktor. »Siguran sam da ćemo moći ovde da pripremimo prostor za njega.«

U ponedeljak ujutro, Žan-Polovi roditelji došli su autom do male adventističke škole. Žan-Pol se smestio u svojim kolicima, i roditelji su ga odgurili prema školskom ulazu.

Direktor je dočekaao porodicu i predstavio Žan-Pola ostalim đacima. Deca su ga pozdravila, a nastavnica mu je pokazala klupu gde će sedeti. »Dobrodošao!«, uzviknula su deca.

Mesto pripadanja

Kada je došlo vreme za veliki odmor, deca su jurnula prema vratima učionice. On je odgurao kolica do vrata i otkrio da je jedan dečak stavio parče drveta na prag kako bi Žan-Pol mogao da se izveze napolje. Deca su bila spremna za igranje fudbala, ali Žan-Pol se držao po strani.

Nastavnik se popeo do Žan-Pola i upitala: »Voliš li fudbal?«

»Da, gospodine«, kazao je Žan-Pol. »Obično sam golman.«

»Lukas! Omar! Mislim da imamo novog golmana za vaš tim!«, pozvao ih je nastavnik. Omar je požurio do nastavnika i pogledao

ga. »Žan-Pol igra na poziciji golmana«, kazao je. »Da li vašem timu treba golman?«

Omar je video nastavnikov osmeh i rekao: »Naravno!« Odgurao je Žan-Pola do gola što je bliže mogao. Žan-Pol nije mogao da hoda, ali je svakako mogao brzo da se pomera! Utakmica je počela i Žan-Pol je uspeo da odbrani nekoliko potencijalnih golova hvatajući loptu ili blokirajući je svojim telom od ulaska u mrežu.

Od tog dana Žan-Pol je bio golman u muškom timu adventističke škole Dakar.

»Tako sam srećan što idem u ovu školu«, kaže Žan-Pol. »Deca su ovde ljubazna prema meni. Dozvoljavaju mi da se igram s njima i uključuju me u svoje radne grupe na času.«

Misija u Dakaru

Samo nekoliko dece iz Žan-Polove škole dolaze iz adventističkih domova. Većina su muslimani jer je Senegal većinski islamska zemlja. Ali oni zajednički uče da služe Bogu i da poštuju jedni druge.

Trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će u izgradnji učionica u maloj adventističkoj školi. A naš dečji dar će finansirati kupovinu knjiga za školsku biblioteku kako bi sva deca mogla da čitaju više o Bogu.

Informativni odeljak

- Senegal je najzapadnija zemlja u Africi. Dakar je glavni i najveći grad. Nalazi se na delu kopna koji štrči iz Atlantskog okeana.
- Senegal ima vruću klimu i kišnu i suhu sezonu.
- Puno divljih životinja živi širom zemlje, a najveće životinje – slonovi, lavovi, čite i antilope – žive u istočnom delu zemlje gde ima manje ljudi.
- Francuski je zvanični jezik Senegala, iako gotovo svi u zemlji govore barem jedan afrički jezik.

- Oko 94% ljudi koji žive u Senegalu su muslimani; preostalih 6% su hrišćani koji slede tradicionalna verovanja.

11. Džošuini ispiti

Džoša živi u Fritaunu, u glavnom gradu Sijera Leone. [*Pokaži Sijeru Leone na zapadnoj obali Afrike.*] Kao i ostala deca u školi, Džoša ima puno ispita. Međutim, neki ispiti se ne polažu na papiru i olovkom, već su ispiti naše vere.

Prepuni razredi

Vlasti u Sijera Leoni nemaju novca da izgrade nove škole, pa su postojeće prepune. Da bi se problem rešio, većina škola ima dve smene, pa neki đaci idu prepodne, a drugi popodne. Da bi se nadoknadili kraći školski dani, škole obično održavaju nastavu šest dana u sedmici. Ovo je problem za adventističku decu.

Kada je Džošuina škola počela da drži časove subotom, njegov otac je objasnio razrednom starešini biblijsku subotu i zamolio da Džoša izostaje sa subotne nastave. On se složio, ali je upozorio oca na državne ispite koji se približavaju i koji mogu da padnu u subotu.

»Probni« ispiti

Na kraju određenih razreda, đaci polažu državne ispite. Kao pomoć u pripremi za te ispite, đaci polažu prvo »probne« ispite. Iako se oni ne računavaju u ocene đaka, vrlo su važni. Ako ne dođe na polaganje, đak mora da ponovi celu tu školsku godinu.

Kada je bio postavljen raspored probnih ispita, Džoša je video da se održavaju u subotu – za samo tri dana. Požurio je kući iz škole da kaže roditeljima za raspored. Porodica se molila da direktor dozvoli Džoši da polaže ispite nekog drugog dana. Narednog jutra otac je otišao da razgovara sa školskim direktorom o tom problemu. Dao mu je nekoliko traktata koji objašnjavaju biblijsku subotu. Ovaj ih je

pročitao i iznenadio se da je biblijski sedmi dan subota, a ne nedelja. Složio se da Džoša polaže ispite neki drugi dan.

Celodnevni ispiti

Sledećeg dana direktor je rekao Džoši da može da polaže ispite u ponedeljak. On mu se zahvalio i preneo roditeljima vest te večeri.

U ponedeljak nastavnik je stavio Džošu u praznu učionicu i dao mu prvi test. »Vratiću se za 30 minuta da ti dam sledeći ispit«, kazao je nastavnik. Zatim je zaključao vrata i ostavio Džošu potpuno samog da dovrši test. Osim kratkih pauza da se protegne i ruča, Džoša je polagao ispite celog dana. Kada je završio, nastavnik je samo promrmljao: »Sledeći put polaži ispite sa ostalim đacima.«

Džoša je pitao nastavnika: »Ako ispiti budu bili zakazani za nedelju, da li biste vi došli da ih vodite?« Nastavnik je kazao da ne bi. Tada je Džoša učtivo odgovorio: »Ni ja neću polagati ispite u subotu.«

Tog poslepodneva Džoša se vratio kući umoran, ali je znao da je dobro uradio ispite.

Ispit vere

Kasnije je škola organizovala posebne časove subotom koji su đacima pomagali u pripremi za prave ržavne ispite. Direktor je upozorio Džošu da ako preskoči dodatne časove neće dobro proći na ispitima na kraju školske godine. Džoša je razumeo da ako škola misli da neće položiti ispite, mogu mu ukinuti dozvolu da ih uopšte polaže.

»Ja sam odlučio da budem što bolji đak mogu kako bi mi škola dozvolila da polažem te ispite«, Džoša je rekao nastavnici. »Molim se da ispiti ne budu u subotu.«

Svetlost u tami

Kada su ga drugovi iz razreda pitali zašto ne dolazi na časove subotom, Džoša ih je pozvao u crkvi da sami za sebe čuju istinu. Neki su došli, a četvorica su se pridružila izviđačkom odredu.

Džoša poziva sve školarce da vredno uče, da budu pošteni u školi i stoje iza onog što veruju da je ispravno. Tada će Bog naći načina za sve probleme. U međuvremenu, deca koja čvrsto stoje iza svoje vere su nalik sveći u tami, šireći Božju svetlost svuda oko njih.

I mi možemo biti svetlost u tami dajući naše misioniske darove kako bi drugi videli Božju ljubav i poželeli da je slede.

Misionski odeljak

- Adventistička crkva u zapadno-centralnoj Africi raste velikim delom jer mnoga deca mogu da pohađaju adventističku školu. Puno dece koja su učenici naših škola ne potiču iz adventističkih domova, tako da je škola misionisko polje za njih.
- Međutim, tamo gde nema adventističke škole u blizini, adventistička deca moraju da idu u državne škole gde se suočavaju sa problemima zbog subote i zato ih školska uprava kinji.
- Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će da se izgrade dve adventističke osnovne škole – jedna u Beninu, a druga u Senegal. Deo dečjeg dara će finansirati kupovinu knjiga na maternjem jeziku za decu koja će ići u ove škole.

12. Dorka svedoči o svojoj veri

Dorka živi u Togou, maloj zemlji istočno od Gane u zapadnom delu Afrike. [*Pokaži na karti.*]

Prekidanje svađe

Jedne subote na putu do crkve Dorka je videla dve devojčice kako se svađaju. *Volela bih da prestanu sa svađom*, pomislila je Dorka. Gledala je unaokolo, ali nikoga nije bilo. Zato je krenula prema devojčicama i kazala: »Molim vas, nemojte da se svađate!«

Iznenadene, dve devojčice su prestale sa svađom i pogledale Dorku. »Zašto ste se svađale?«, upitala je Dorka. Dve devojčice su joj rekle razlog. Kada su malo razmislile o tome, svađa je zapravo izgledala vrlo smešna.

»Ako obe kažete da vam je žao i oprostite jedna drugoj«, kazala je Dorka, »možete biti drugarice.« Devojčice su se izvinile jedna drugoj. Dorka se nasmešila i mahnula u znak otpozdrava, a zatim požurila u crkvu.

Poziv na večeru

Kekeli, jedna od devojčica koje su se svađale, pozvala je Dorku da se igraju. Njih dve su se sprijateljile. Jednog dana, Kekelina mama pozvala je Dorku na večeru.

»Volela bih da dođem«, kazala je Dorka. »Ali moram prvo da pitam mamu.«

Majka joj je dala dopuštenje, pa je Dorka požurila preme Kekelinu kući. Hrana je već bila na stolu. Svi su seli, a Kekelina majka je počela da sipa. Kada je svako imao hrane na tanjiru, deca su počela da jedu. Ali Dorka je samo sedela.

Traženje Božjeg blagoslova

»Jedi!«, kazala je Kekeli. »Moja mama je super kuvarica.«

»Oprostite«, oglasila se Dorka ljubazno. »Da li ja mogu da se zahvalim Isusu za hranu?«

Kekelina majka je zastala sa sipanjem hrane i zamolila decu da budu tihi dok se Dorka moli.

»Hvala Ti, Isuse, za Kekeli i njenu porodicu. Molim Te, blagoslovi ih. I hvala Ti za ovu dobru hranu. Amin.«

Svi su počeli da jedu. »Hrana je tako ukusna«, kazala je Dorka. »Tvoja mama je stvarno dobra kuvarica!«

»Kažem ti ja!«, rekla je Kekeli smejući se.

Kekeli je bolesna

Nekoliko sedmica kasnije Dorka se zaustavila kod Kekeline kuće.

Nije je videla nekoliko dana pa se pitala da li je sve u redu. Kekelina majka otvorila je vrata.

»Uđi, Dorka!«, kazala je. »Kekeli je bolesna, ali sam sigurna da će se obradovati kad te vidi.«

»Šta je bilo?«, upitala je Dorka.

»Ima temperaturu i sve je boli.«

»Mogu li da se molim za Kekeli?«

»OK«, rekla je majka. »Molitva neće škoditi.« Odvela ju je do Kekelinog kreveta. Dorka je klekla pored i molila se: »Dragi Isuse, Kekeli je bolesna. Molim Te dođi i dodirni je, izleči je kako bi njena porodica znala da ih Ti voliš i da se brineš za njih. Molim Te oprosti nam naše grehe i usliši našu molitvu u Isusovo ime, amin.«

Čudo

Dorka nije ostala dugo, jer je Kekeli trebalo da se odmori. Ali nešto kasnije, Kekelina majka je videla Dorku i pozvala je. »Dorka, dođi! Kekeli više nema temperaturu! Hoće da te vidi.«

Dorka je požurila u Kekelinu kuću. »To je divno!«, sijala je Dorka. »Znala sam da će je Isus izlečiti!« Dorka je svratila kod drugarice na nekoliko minuta, a onda požurila kući da ispriča mami šta se dogodilo.

Sledećeg dana Dorka je pozvala Kekeli u subotnu školu. U subotu se zaustavila ispred Kekeline kuće. »Da li mogu i moji roditelji da krenu s nama?«, upitala je Kekeli. »Oni žele da saznaju više o tvojoj crkvi i tvom Bogu.«

Kekelini mama i tata krenuli su sa devojkicama u subotnu školu. Pridružili su se pastorovom razredu za proučavanje Biblije, i nedugo zatim prihvatili Isusa kao svog Spasitelja i postali vernici adventističke crkve.

»Tako sam srećna što smo se Kekeli i ja sprijateljile«, kazala je Dorka svojoj majci. »Drago mi je što su došli u crkvu i predali svoje srce Isusu.«

»I samo pomisli«, dodala je njena majka, »da nisi prekinula svađu devojčica ili da se nisi molila za večeru prvi put kad si ih posetila, oni možda nikada ne bi došli u crkvu i saznali za Isusa!«

Šta je sa vama?

A šta je sa vama, dečaci i devojčice? Ako posetite nečiji dom gde se ljude ne mole pre obroka, da li ste dovoljno hrabri da se pomolite? Ako vaš prijatelj ne dolazi u crkvu, da li ćete ga pozvati da pođe s vama? Ko zna dokle to može dovesti!

Informativni odeljak

- Togo je mala zemlja između Gane i Benina u zapadnom delu Afrike.
- Većina ljudi zavise od poljoprivrede i tako se prehranjuju i privređuju.
- Francuski je državni jezik, iako većina ljudi u Togou govori i plemenski jezik.
- Polovina ljudi obožava tradicionalne bogove kao što su životinje, drveće ili voda. Oko 30% su hrišćani, a 20% muslimani.

Program za trinaestu subotu

- **Ako će vaše odeljenje prezentovati** program trinaeste subote za odrasle:
- Navežbajte jednu ili više pesama iz vesti ili sa veb sajta i njih možete da pevate za vreme programa.
- Ohrabrite decu da donesu svoj dar za trinaestu subotu, 29. marta.
- **Ako se vaše odeljenje neće pridruživati odraslima** sa posebnim programom, iznesite sledeći izveštaj o tome kako je prethodni dečji trinaesti dar iskorišćen u zapadno-centralnoj Africi.

»Sledi Me!«

Voda: Zapadno-centralna afrička divizija sastoji se od 22 zemlje.

Pre tri godine naš misioni dar pomogao je deci u ovim zemljama da posvedoče o Božjoj ljubavi tako što će kupiti školski pribor i poslati pozivnice za subotnu školu. Hajde da čujemo jednu devojčicu koja je posvedočila o Božjoj ljubavi koristeći pribor kupljen od naših misioniskih darova.

Pripovedač: Osvanuo je prvi školski dan u adventističkoj školi u zapadnoj Africi. Deca su se okupila oko stola koji je stajao u jednom zaklonu. Na njemu je bila uredna gomila školskog pribora – olovaka, gumica, svezaka, bojica i markera za knjige sa slikom Isusa i rečima »Sledi Me«.

Devetogodišnja Džojks pridružila se ostaloj deci koja su posmatrala pribor. Učiteljica je pristigla i objasnila zašto je to na stolu.

Zanimljiv misioni projekat

»Danas imamo poseban misioni projekat«, počela je ona. »Napravićemo paketiće sa školskim priborom i dati ga deci koja ne poznaju Isusa.« Zvuci ushićenja začuli su se među decom.

Učiteljica je svakom detetu dala kesu i rekla da krenu prema stolu i uzmu po jednu stvar sa svake gomilice. »Isusovu sliku stavite obavezno poslednju da bi se videla kroz kesu«, kazala je. »Ta kartica je pozivnica u subotnu školu.«

Džojks i njeni školski drugovi krenuli su oko stola birajući šta da stave u svoje kese dok je učiteljica objašnjavala da neka deca u njihovom selu nisu imala novac za kupovinu školskog pribora kako bi uspešno obavljali školske zadatke.

Deca su napunila i zatvorila kese. Zatim je nastavnica pognula glavu na molitvu. »Dragi Bože«, kazala je, »molim Te pokaži nam decu za koju Ti želiš da dobiju ovaj pribor. Blagoslovi ih i pomozimi da saznaju više o Tebi. U Isusovo ime, amin.«

Ko će dobiti kesu?

Nakon škole tog dana, deca su ponela kese sa priborom. Učiteljica je rekla: »Zamolite Boga da vam pokaže osobu kojoj želi da predate kesu. A kada poklonite detetu kesu, recite mu da ga Isus voli i da želi

da bude njegov prijatelj. Pozovite ga da pođe s vama u subotnu školu ove sedmice.«

Džojs je uzela kesu sa priborom i krenula kući. Videla je mnogo dece kako izlaze iz škole. »Dragi Isuse«, molila se, »molim Te pomozi mi da pronađem nekoga ko treba da zna da ga Ti voliš. Amin.«

Džojs je podigla pogled i videla dečaka koji ide prema njoj. Bio je to Teo. Ona se nasmešila jer je znala da je pronašla osobu za koju je Bog želeo dobije paketić.

Iznenadenje za Tea

»Zdravo, Teo!«, oglasila se Džojs. »Jesi li krenuo danas u školu?«

»Ne«, odgovorio je. »Moj tata nije imao para za školski pribor.«

Džojs se široko osmehnula. »E pa, sad možeš da kreneš! Isus želi da imaš ovaj školski pribor!«, rekla je dajući mu kesu sa sveskom, olovkom, bojicama i Isusovom slikom.

Teo je pogledao u kesu. »Zašto mi daješ ovo?«, upitao je.

Poklon

»Deca širom sveta daju poseban dar kako bismo mi kupili školski pribor za decu koja ga nemaju. Danas smo se u mojoj školi molili da Bog svakom pokaže kome treba da da ovaj pribor. Bog mi je rekao da ovu kesu predam *tebi!*« Džojs mu je uručila kesu i kazala: »Uzmi. To je za tebe od Isusa.«

Polako je osmeh prekrio Teovo lice. »Vau!«, kazao je. »Hvala ti! Sada mogu da idem u školu.«

»Imaš još nešto unutra«, dodala je Džojs brzo. »Pozivnica za moju subotnu školu. Ako želiš, ja ću krenuti s tobom da ne dolaziš sam.«

Teo se zahvalio Džojs i obećao da će pitati majku za dozvolu da pođe s njom u subotnu školu.

U subotu ujutro Teo se našao sa Džojs ispred svoje kuće. Dvoje prijatelja koračali su zajedno prema crkvi. Džojs je upoznala Tea sa svojom subotnoškolskom učiteljicom i decom u svom razredu. Teo je uživao u učenju pesama koje su deca pevala. Dopale su mu se priče o Isusu i Njegovim učenicima koje je učiteljica pričala. U stvari,

uživao je u svakom delu subotne škole.

Kada je kasnije tog dana krenuo kući, Teo je pitao da Džojš da li može ponovo da ide sa njom u subotnu školu. »Naravno da možeš!«, odgovorila je Džojš široko se osmehujući. »Isus i ja te pozivamo!«

Teo je nastavio da ide sa Džojš u crkvu. Pričao je majci šta tamo uči i zamolio da povede i svog mlađeg brata. Sad i Teo i njegov brat i majka redovno dolaze u subotnu školu. »Srećan sam što su me Džojš – i Isus – pozvali u crkvu!«, kaže Teo. »A hvala i vama što ste mi pomogli da dobijem pribor kako bih mogao da idem u školu!«

Vođa: Naš trinaesti subotnoškolski dar od pre tri godine pomogao je hiljadama dece širom Zapadno-centralne Afrike da krenu u školu i čuju za Isusa u subotnoj školi. Dok ne odemo na nebo nećemo znati koliko dece je pronašlo novog prijatelja u Isusu, ali možemo biti sigurni da će mnogi od njih biti na nebu jer smo mi dali svoj dar. Hajde da sada planiramo veliki dar i za narednu trinaestu subotu kako bi nam se još više dece pridružilo na nebu.

Ovog tromesečja deca iz dve škole u Beninu i Senegalu [*pokaži na karti*] dobiće knjige kako bi otkrili radost čitanja dok saznaju više o Isusu.

Projekti za sledeće tromesečje

Sledeće tromesečje će prikazati Južno-azijsku diviziju. Posebni projekti obuhvataju spavaonice i učionice za tri internatske škole i crkve za postojeće grupe u svakoj oblasti, uključujući butansko i nepalsko stanovništvo.

Doviđenja, teta Šarlota

Nakon 20 godina pisanja misionjskih priča za decu i odrasle širom sveta, teta Šarlota se povlači.

Misionjske avanture

Teta Šarlota je putovala u 140 zemalja da prikupi misionjske priče koje svake sedmice slušamo u subotnoj školi. Na tom putu je doživela mnoge avanture, letela u drevnim avionima koji su bolje

opremljeni za prevoz tovara nego ljudi i vozila se u autu u društvu AK-47 jurišne puške na sedištu do sebe. (Pažljivo je gledala da je nikako ne dodirne!)

Na Filipinima je putovala čamcem na krštenje koje se odvijalo na ostrvu. Dok se čamac približavao obali, putnici su morali da uskaču u mali kanu-čamac da bi se primakli obali. Kada je Šarlota uskočila, mali čamac se pokrenuo i ona je završila na blatnjavom dnu čamca. Blato joj je prekrilo subotnu odeću, ali ona se smejala dok je čamdžija veslao do obale gde je nastavila da intervjuiše ljude koji su joj pričali svoja iskustva da bi ih ona podelila sa ostatkom sveta.

Spavala je u kolibama od blata sa slamnatim krovovima (i čaršavom preko vrata koji je trebalo da drži životinje podalje od njih) i delila »gornje sobe« crkvenih kancelarija sa groznim gušterima i ogromnim bubašvabama. Indijanski kari i pirinač jede prstima, a kinesku hranu štapićima. Priče je slušala dok je sedela na zadnjem sedištu pik-apa u kom se klackala po neravnom prljavom putu, dok je sedela na vreći kukuruza, pa i na panju.

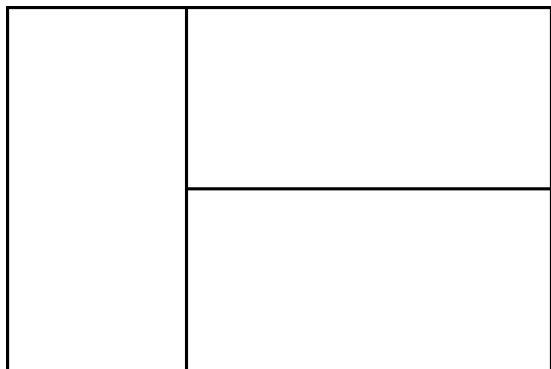
Teta Šarlota je mnoge mesece provela daleko od svoje dece, često bez imejla i telefona. Ali dok su joj nedostajali, bili su povezani u molitvi. Najviše je uživala da susreće svoju braću i sestre iz Božje velike porodice, u kojoj su svi ujedinjeni Njegovom ljubavlju.

Nova urednica *Vesti* je teta Đina.

Bojenje zastava

Naš trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će deci u Beninu i Senegalu. U nastavku se nalaze zastave ovih dveju zemalja. Uvećajte ih i odštamajte za decu da ih oboje i ukrase subotnoškolski razred ovog tromesečja.

Benin

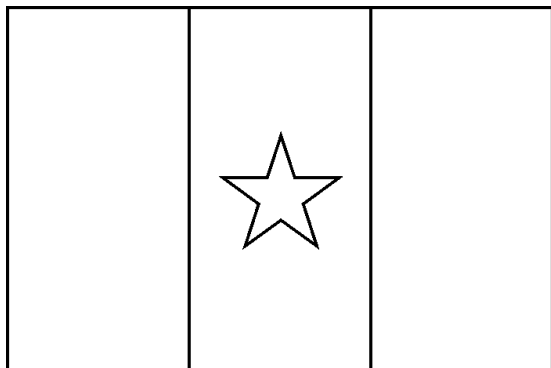

LEVI PRAVOUGAONIK: ZELEN

GORNJI PRAVOUGAONIK: ŽUT

DONJI PRAVOUGAONIK: CRVEN

Senegal

LEVI PRAVOUGAONIK I ZVEZDA: ZELEN

SREDIŠNJI PRAVOUGAONIK: ŽUT

DESNI PRAVOUGAONIK: CRVEN

Pevajte Bogu u slavu na francuskom jeziku

Zvanični jezik Benina i Senegala je francuski.

Znam da Isus voli me (samo refren)

Ui, Žezu m'em,
Ui, Žezu m'em,
Ui, Žezu m'em,
La Bibl m l di.

Bog dobar je

Die e si bon
Die e si bon
Die e si bon
E si bon pur mua

Da za Tobom idem, Spase *Hrišćanske himne, broj 252*

Mon Sover, se par la fua
Ke ž m'apros d tua
Kua k m'a-por-t d-men.
O Žezu, ti-jen ma men.

Materijali za vođe

Slede neke informacije koje su se pokazale korisnima u pripremanju dečjih vesti. **Posetite naš websajt** za dodatne fotografije, recepte i razne aktivnosti koje možete odštampati kako bi ovo vreme u subotnoj školi bilo što zanimljivije za decu. Idite na www.AdventistMission.org. Kliknite na »Resources«, zatim »Children's Mission« i idite na tekuće tromesečje, pa odaberite željenu aktivnost.

Vaš internet pretraživač će vam možda dozvoliti da odštampane dečje misionke molitvene kartice kao fotografije u punoj veličini, i to će vam biti odličan dodatak koji ćete moći da pokažete deci za vreme vesti iz sveta. Idite na www.AdventistMissions.org i kliknite »Children's Mission«. Zatim »Archives/Downloads« na kraju leve

kolone. Pronađite pdf fajl pod nazivom »MissionCardsForKids« i otvorite ga. Odštampajte stranicu koju želite birajući pri tom opciju »fit to page«.

DVD Adventistička misija je besplatan video koji prikazuje priče iz zemalja o kojima čitamo tokom tromesečja, kao i iz crkvene misije širom sveta. Zamolite svog pastora da vam nabavi jedan ili skinite željeni video sa vebsajta. Idite na www.AdventistMission.org i kliknite na DVD u odeljku »Resources« na sredini stranice.

Za više informacija: Potražite na internetu informacije o zemljama o kojima čitamo. Ili idite u turističku agenciju da biste dobili više informacija o naročitim zemljama ili područjima zapadne Afrike.

Korpica za dar: Dečji dar ovog tromesečja pomoći će u kupovini dečjih knjiga za biblioteku za dve škole u Beninu i Senegalu. Svake sedmice kada deca ostvare svoj misioni cilj, dodajte po jednu sliku dečje hrišćanske knjige na kartu Zapadno-centralne Afrike. Ili upotrebite crtež jednostavne škole i dodajte fotografije dece svake sedmice nakon davanja dara.

Podsetite decu da njihov sedmični misioni dar i 75 procenata trinaestog dara pomaže crkvi širom sveta da prenese dobru vest o Isusu. Ostatak trinaestog dara ide za posebne projekte navedene na zadnjoj korici subotnoškolske pouke za odrasle.

Neke priče iz ovog izdanja vesti za decu preuzete su iz ranijih tromesečja.

Zapadno-afrička divizija

UNIJE	Crkve	Grupe	Članstvo	Populacija
Centralno-afrička	997	562	110,910	43,877,000
Istočna Nigerija	548	529	159,829	52,739,000
Gana	1,243	1,726	396,815	25,546,000
Severozapadna Nigerija	411	653	118,092	117,386,000

Sahel	175	381	42,601	116,179,000
Zapadno-afrička	123	123	38,007	12,196,000
Ukupno	3,497	3,974	886,254	367,923,000

Statistika do decembra 2012.

PROJEKTI

- Osnovna škola u Parakou, Benin
- Osnovna škola u Dakaru, Senegal
- DEČJI PROJEKAT: knjige za biblioteku za nove škole u Beninu i Senegal